

Marija Dragnić

SITA ZVJERKA ZAMIŠLJA POSTANAK

usta otvaraj rijetko
i s konkretnom namjerom,
kao vučica, majka pasa,

pomislim nad gotovim jelom
koje nikad ne pojedem do kraja
jer je već gotovo.

ćufta iz mog tanjira sklizne
niz noćno nebo,
tako brzo da svijetli,
pada

meso,
u sredini nedopečeno,
živo, slinavo,

meso s dušom.

MALI UMORNI BOGOVI O POSTANKU

sasvim iscrpljeni plivamo
na površini
hladne vode
noći

pokreti se usklade
na tren

dovoljno za dublji udisaj

sad treba napisati pjesmu –

ni iz čega!

O DOMIŠLJATOSTI VODE I UMORNIM MALIM BOGOVIMA

koljena se savijaju preko ivice glečera
na kom se završava dan.
tu sve miriše na *Arijel*.

neko se ukrcava u svoja stopala
kao u brodove, goleme, sigurne,
kao u mamu nekad.

spušta ih kao balast,
kao pogled na istrošenu gumicu
mjeseca nad gradom,
kao sa visine.

potom ustaje.
prav kao puška.
i osjeti mokre tabane.

neko, izgleda, stoji u toploj barici

možda neko tone

nekog odnosi rijeka

neko drugi iz nje izlazi.

neko smo uvijek
ja, ili ti.

O VILAMA I DOMOVIMA

crna gora mala
moja gora, manja
kuća mi – najmanja

još sa mnom leti.

O MALIM PLAVIM TRAGEDIJAMA

teško je ljudima
otkako su ih pobacali s neba
kao sparuškane šljive
od kojih se neće peći dobra rakija.

da bi se uzgojili i ponovo uzrasli
do beskrajnog vrta
u kom se sad otvaraju crne bulke
davno prežaljenih dukata

ljudi moraju milovati zemlju,
zalivati se međusobno,
potom se jedni drugima verati uz stabla.
sve to zvati porodicom,
poslom porodice.

u slobodno vrijeme
plijeviti plastiku, trijebiti noževe,
skidati tako zadobijene mreže.

prskati se rastvorom protiv bolesti
što s brata na brata na sestru
prelazi,
okreće stablo na stablo –
podsjećati se da je okretanje, kao i kretanje,
drveću zadato u srži.

isprepletati grane, oplesti kolo oko vode,
mladicama u listove ušiju šumiti:
nema nama zemlje bez vas dvoje!

isto tako – sezonski sjeći, cijepati se,
pa preslagati jedni druge
za ogrijev, za potpalu, za lomače.

zaboravljati da se šljive ne uzgajaju toga radi.

zaboravljati plamen. ponovo saditi.

i ja sam čovjek. moram zaboraviti
metafore o košticama i vrtu
i stablima koja su zemlji popila krv,
o plodovima koje će slučajno ubiti sunce.

skloniti se pod krilo anđela progressa
kao pod besplatan suncobran
kad je loša sezona.

ne zgaziti preplanulom turisti na glavu,
pri odlasku do šanka, pravo
u dozvoljeni minus.

pisati pjesmu u telefonu
i ne primijetiti kako se posjetilac olako predaje
specijalnim agentima sunca
što preturaju po njegovoj već pomodreloj koži
uzaludno tražeći so,
so zemlje.

nikako poentirati
prije nego se natoči piće
i, ipak, nazdravi suncu,
a strancu kaže, u sebi:

so je skrivena u ostavi,
kraj velike, crvene pumpe
za gume od plavog bicikla, zar ne?
tamo gdje je kuća.

je li se iko sjetio da popravi kočnice?

iznenaditi se krajem, i promijeniti naslov
koji je nekad, na samom početku, glasio:
o ljudima i domovima.